Cartes

Estat de les platges
i el fons marí
Amelia Cervantes. Mirasol (Barcelona).
La meva carta està relacionada amb l´estat de les platges del municipi de Llançà i Colera i del seu estat lamentable de la sorra i del fons marí. Concretament la platja de l´Alger de dalt, les Azuzenes i Burrò. Mai havien estat tan plenes de brutícia, troncs que ha dipositat la mar i al fons marí hi podem trobar molts pneumàtics altament contaminants.
Evidentment molta d´aquesta brutícia està estretament lligada a l´actitud de les persones poc conscients i poc compromeses amb el medi ambient i amb el territori. Els consistoris i les administracions han de vetllar pel bon estat de les nostres platges i posar tots els mitjans que tenen a la seva disposició per vigilar i tenir cura d´aquestes platges que són un patrimoni de tots.

No es fa pinya
jaume vilà. girona.
Fa més o menys uns 15 anys aproximadament, era un 27 de setembre, que anava per al dia següent a la Fira de l´Hostal del Vilar de Sant Agustí de Lluçanès, una fira immemorial, molt probablement de la transhumància, en què portaven els ramats de la muntanya a la plana.
Pel camí em vaig parar a la capital d´Osona a veure el festival de música viva de Vic. Hi havia força jovent, amb estelades a l´esquena i canyes de cervesa a la mà, i paradetes de llibrets independentistes.
Vaig comprar un llibret independentista a un autor i li pregun to si s´aconseguirà la independència. I rotundament em diu que no pel fet que no es fa pinya, que cadascú només procura per a ell. Li contesto: «Bon home, heu dit una veritat com una catedral». Em comenta, com a exemple, el que passa a Andalusia, on s´ajunten el PSA i el PP per treure de la comunitat europea, fan pinya a l´inrevés que aquí. M´acomiado d´aquell senyor amb una encaixada de mans i dient-li: «em recordaré sempre de vós». Van passant els anys i penso en aquelles paraules: que no es fa pinya.

Madrid ha forçat l´independentisme català
JOAN JANOHER I SADURNI. forallac.
En són molts els raonaments que podem exposar, però només ens cal seguir el full de ruta de les colònies i civilitzacions d´ultramar, descobertes per almiralls de gran renom de la nostra història, ja que la imposició també de les índies, des dels segles XV i XVI, fins al present. Només s´han canviat els períodes de governabilitat, però Espanya segueix amb la consigna dels regnats de Castella. Mantenint la dominació absoluta, i ja sabem com va acabar aquell imperi.
No vull pas entrar en històries llunyanes, però sí centrar-me en el moment actual. Han passat moltes coses que fan que Catalunya reivindiqui els seus drets, i vulgui reclamar el que li pertany com a país: per això, des de fa uns anys, s´estan fent manifestacions cíviques de centenars de milers de persones que volen assolir la seva sobirania, havent aconseguit moure la fitxa adient perquè el govern del PP s´adoni del compromís que sembla que vol defugir, amb la seva abnegació total.
Demostren que continuen estant a les antípodes de la democràcia mentre que Catalunya s´obre camí al futur de

les plebis citàries previstes per al 27-S. Atès que les llistes conjuntes avalen el full de ruta previsible com a mitjà coherent i pensant, ja, en el dia després, o sigui el 28-S. La manca de diàleg dels governants força la voluntat constatada del nostre poble, i farem possible amb claredat la bona intenció democràtica, per aconseguir el Sí de la ciutadania, amb anhel de llibertat.

Encara més rebaixes?

Manel Fortis. Escriptor, fundador i secretari de l'Associació Garrotxa Cultural.

Decidim, amb la meva parella (decideix ella, però queda millor dir-ho així), anar de rebaixes i escapar-nos de la calor a un centre comercial gironí. Després de voltar i mirar per diverses botigues de la planta inferior, pugem les escales mecàniques amb la intenció de dinar. Ens esperen uns cinc/sis restaurants. Descartem els dos d´hamburgueses i menjar ràpid i decidim acostar-nos i mirar les pissarres on hi ha els menús dels restaurants restants.

El primer ens sembla bastant bé, tant de preu com de varietat per triar el menú. El següent és de sushi i passem de llarg, el següent, de «pintxos» i també el passem i anem cap a l´últim, mirem la pissarra i comprovem que és bastant semblant al menú del primer, però jo li dic a la meva dona:

– Anem al primer, i girem cua.

Ràpidament surt una noia del restaurant:

– No se vayan! ¿Qué les gustaría comer? Tenemos variedad.

– Vindrem quan tingueu el me nú en català, responc jo.

– Dentro lo tenemos en catalán.

– Dins ha d´estar en català, castellà, francès i anglès com a mínim, però a la pissarra, hauria d´estar en català.

– Pero dentro lo tenemos en catalán!

– Estem a Catalunya... aquí fora hauria d´estar en català.

– También estamos en España, no?

– Sí, però la meva opinió és que a Catalunya, el català ha d´estar a la vista.

– Mi opinión mejor no te la digo.

– Millor que no. Adéu.

– Pues os perdéis comer muy bien!

Vam entrar al primer restaurant, on vaig menjar calamars a l´andalusa... perquè m´encanten i per demostrar que no tinc res contra ningú ni contra enlloc. Els meus pares són andalusos i al meu entorn familiar, ens parlem en castellà, perquè és l´idioma que parlaven a casa els nostres pares... Però socialment, ens queda tanta, tanta, tanta feina a fer amb la nostra llengua!

Ja ens hem agenollat prou. Ja ens hem rebaixat prou. Prou. No més rebaixes.

Font del document: http://www.diaridegirona.cat/opinio/2015/07/26/cartes/736155.html?utm_source=rss